

„Isus Hristos este același ieri, azi și în veci.“ (Evrei 13:8)

SCRISOARE CIRCULARĂ – aprilie 1995

Dragi frați și surori în Hristos, vă salut din inimă în Numele scump al DOMNULUI cu cuvântul din Efeseni 1, 3-5: „*Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos. În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voiei Sale.*”

Înainte să-l creeze pe primul om după chipul Său în trupul duhovnicesc (Gen. 1) și să-l pună apoi în trupul pământesc făcut din țărâna pământului (Gen. 2), Dumnezeu ne-a ales prin har ca fii și fiice ale Lui. Prin puterea mântuirii desăvârșite noi am fost transpuși apoi în destinația noastră veșnică și mai așteptăm numai transformarea trupului nostru. Dumnezeu a făcut cunoscut înaintea întregii lumi intențiile Lui și i-a pus pe ai Săi ca moștenitori (Rom. 8, 17).

Adam a fost creat mai întâi după înfățișarea lui Dumnezeu în trupul duhovnicesc. Dar în această primă stare el nu avea nici o legătură cu creațiunea naturală. Mai târziu, Dumnezeu i-a format un trup din țărână și l-a transpus într-un trup de carne. Ca parte din creațiunea pămîntească, omul nu a mai fost o parte din domeniul duhovnicesc.

DOMNUL însuși a venit din trupul duhovnicesc în care se afla în Vechiul Testament în trupul de carne, a suferit în locul omenirii și a murit pentru noi. În El avem mântuirea, iertarea deplină a tuturor păcatelor și greșelilor conform harului Său bogat.

După învierea Lui, DOMNUL a venit într-un trup schimbat în care este unit domeniul duhovnicesc cu cel de carne. EL a înviat trupește, li s-a descoperit ucenicilor patruzeci de zile, a mâncat și a băut împreună cu ei. EL a venit în mijlocul lor, deși ferestrele și ușile erau închise, și a vorbit: „*Pace vouă!*”. Când a venit îndoiala în inimile lor, EL a zis: „*Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu Sunt; pipăiți-Mă și vedeți: un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu.*” (Luca 24, 39). După transformare noi vom avea același trup de înviere în care sunt unite cele două domenii, cel natural și cel supranatural.

În timpul lui Noe, DOMNUL Dumnezeu a spus: „*Duhul Meu să nu fie pentru todeauna înjosit în oameni, pentru că este carne păcătoasă...*” Duhul lui Dumnezeu a fost înjosit în copiii lui Dumnezeu, care sunt o parte din creațiunea decăzută. În trupul de carne supranatural al Mântuitorului nostru Duhul a găsit odihnă, a venit peste El și a locuit în El. Așa spune mărturia lui Dumnezeu: „*Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care am găsit plăcere*”. În Fiul *preaiubit* și plăcut lui Dumnezeu, născut prin Duhul, toți adevărații fii și fiice ale lui Dumnezeu, care la fel au fost născuți prin Duhul lui Dumnezeu și născuți din nou, au devenit templul Duhului Sfânt, în care a găsit plăcere Dumnezeu.

Planul de mântuire al lui Dumnezeu decurge așa cum a hotărât El în veșnicie. În aceasta este adusă la exprimare intenția lui Dumnezeu și se apropie de desăvârșire la sfârșitul timpului. Împlinirea a început cu descoperirea Tatălui în Fiul și se încheie cu descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Totul se întâmplă la timpul potrivit: „*Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub lege, pentru ca să căpătăm înfierea.*”

Mai întâi Dumnezeu a trebuit să aibă pe pământ un trup omenesc născut din Duh în care Duhul, și anume întreaga plinătate a Dumnezeirii, să poată trăi trupește. Toți cei mântuiți de Dumnezeu primesc puterea mântuirii împlinite, ca fii și fiice născute din nou, și același Duh Sfânt, în timp ce se mai află în trupul de carne. „*Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său...*” (Gal. 4, 4-7).

A fost voia lui Dumnezeu să aibe fii și fiice după înfățișarea Fiului Său născut, care vor trăi veșnic împreună cu El într-o armonie și legătură desăvârșită. În creațiunea pămîntească Satana a reușit să-i aducă sub influența lui pe primii oameni și pe toți ceilalți după ei prin procrearea trupească. La fel ca și Adam și Eva, toți oamenii au înclinația de a păcătu pentru că ei sunt o parte din creațiunea decăzută. Satana însuși s-a împotrivit lui Dumnezeu și de aceea a căzut din ordinea dumnezeiască. Apoi a atras și omenirea afară din această ordine. Legătura cu Dumnezeu poate să dăinuie numai în creațiune cu El ca și Creator și cu El ca Mântuitor împreună cu cei mântuiți. Credincioșii adevărați poartă în inimile lor siguranța desăvârșirii la răpire prin transformarea trupului în chipul lui Isus Hristos.

O corectură importantă

Într-un timp în care toată lumea este global informată, nouă nu ne rămân ascunse evenimentele care sunt în legătură cu proorociile biblice din timpul sfârșitului. Conform Matei 24, 14, Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor; numai după aceea poate veni sfârșitul.

Din *neamuri* fac parte și cele 40 de națiuni din lumea islamică, care trebuie să fie introduse în această vestire a mesajului dumnezeiesc de mântuire.

Iudeii *au fost primii* care au fost introduși de Dumnezeu în planul de mântuire; ei *vor fi ultimii* acum, spre slava Lui. Deoarece Israelul este înconjurat numai de țări islamice, el formează și în ceea ce privește credința într-un singur Dumnezeu un punct central deosebit. Musulmanii, la fel, cred într-un singur Dumnezeu pe care îl numesc Alah. Ca și iudeii, ei resping învățătura trinitară.

Conform primei porunci și a o sută de exprimări ale lui Dumnezeu în Biblie, *Atotputernicul* nu este un Dumnezeu în trei persoane, ci un singur și unic Dumnezeu și DOMN. Astfel ne este mărturisit la început, și mai târziu în lege prin prooroci, pînă în Noul Testament, în multe texte. Singurul și adevăratul Dumnezeu și DOMN spune: „*Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine!*”

Este fatal că la sfîrșitul sec. III a fost mai întîi discutată, iar apoi, în sec. IV, a fost formulată învățătura trinitară de către confesiunile tradiționale, fiind preluată apoi de la Reformă încoace. Formularea dogmatică despre Dumnezeu-în-trei-persoane, așa-zisa Trinitate, este total străină Bibliei. Pentru un om într-adevăr credincios este un lucru sigur: el poate și va crede numai cum spune Scriptura. Dumnezeu a lăsat propria Lui mărturie în mod clar, slujitorii și proorocii Lui au depus la fel mărturie despre El în Numele Lui. Închipuirile omenești nu au loc aici.

Dumnezeu nu este așa cum Îl prezentăm noi; Dumnezeu este așa cum ni se prezintă El. Învățătura trinității nu este nici profetică, nici apostolică și nicidecum de origine dumnezeiască. Nu este mărturisită nici în Vechiul și nici în Noul Testament. Trei să existe în veșnicie, și fiecare din ei să fie atotștiutor și atotputernic?

În Vechiul Testament, în timpul celor patru mii de ani de la Adam pînă la Hristos, nu s-a rugat nici un om lui Dumnezeu cu formularea: „Tată ceresc...” Aceasta nici nu a fost posibil, pentru că abia prin nașterea lui Isus Hristos, a Fiului, Dumnezeu a devenit Tată. Înainte, El a fost Creator, Împărat, Judecător și S-a descoperit deja în Vechiul Testament în diferite feluri, de exemplu în chip de înger și în norul supranatural al slavei.

Chiar în ceea ce privește Dumnezeirea, ar trebui ca fiecare om care se gîndește serios la credința lui, să întrebe: „Ce spune Sfînta Scriptură despre aceasta?” La fel ar trebui să se mulțumească doar cu un singur răspuns care vine într-adevăr din Cuvînt, deci care nu este tîlmăcit, pentru că numai acesta este valabil înaintea lui Dumnezeu. DOMNUL însuși i-a făcut clar poporului Său: „*Ascultă, Israele! DOMNUL, Dumnezeul nostru, este singurul DOMN.*” (Deut. 6, 4). În timpul prigoanelor prin biserica trinitară a Romei, nenumerații iudei au preferat moartea decît să accepte învățătura trinitară. Ei sunt legați în conștiința lor de Cuvîntul veșnic al lui Dumnezeu. Ei nu pot și nu au voie să creadă altfel. Primele trei secole creștine au trecut fără vreo explicație mintală despre Dumnezeu. Atîta timp cît a existat frică de Dumnezeu și descoperirea Cuvîntului și a Duhului în Biserică, nu a existat nici o speculație despre aceasta.

În măsura în care Biserica s-a desprins în timpul istoriei bisericii de vestirea originală de la început, de la Cuvîntul Vechiului Testament și de la iudei, a început să pătrundă înăuntru gîndirea păgînă. Cine s-a ocupat mai îndeaproape de istoria bisericii din primele secole știe că învățătorii bisericești mult sărbătoriți nu au trăit nici pocăința biblică sau nașterea din nou și nici nu au avut vreo experiență personală cu Isus Hristos, cu atît mai puțin L-au recunoscut pe Dumnezeu. Despre nici unul din ei nu s-a relatat că ar fi avut vreo chemare sau trimitere. Ei nu erau nici apostoli și nici prooroci, erau doar „filozofi creștini” care au instigat la ură împotriva iudeilor. Curînd, experiența cu Dumnezeu, care poate fi trăită doar în Hristos, a devenit o așa-zisă «învățătură și tradiție creștină». După aceasta nu a mai fost vorba despre primirea lui Isus Hristos și despre pășirea pe drumul biblic, ci despre anumite învățături care păreau importante pentru mintea omenească și care au fost predicate ca atare.

Certurile despre Dumnezeire de la concilii ar fi fost de neînchipuit în Ierusalim și la iudeii creștini. În contextul acesta, nu trebuie uitat că pînă în vremea lui Constantin nu a existat nici o biserică unitară. Cei mai mulți istorici ai bisericii transmit mai departe neadevărurile introduse de către biserica Romei. Ei vorbesc despre „epocă pre-catolică” și îi numesc pe Ireneu și pe alții, bărbați care au trăit în secolul doi, ca fiind „reprezentanții bisericii romane de stat”. Adevărul este că pînă la sfîrșitul secolului trei au existat doar diferite orientări creștine care, în totalitatea lor, au fost prigonite în Împărăția Romană. Prigoana cea mai grea a avut loc între anii 303-306 sub conducerea lui Dioclețian. După aceasta, Constantin a pus bazele pentru o biserică unitară în care urmau să fie cuprinse toate aceste orientări. Prigoana crîncenă a contribuit la supunerea creștinătății (cea cu numele) dorinței domnitorului și astfel s-au pus bazele bisericii de stat catolice. În anul 381 puterea politică-pămîntească unită cu creștinătatea în Împărăția Romană a fost declarată religie de stat și abia după ce Leo I a fost numit episcop la Roma în anul 441, a început istoria papală. Orice altă versiune este inventată ulterior și nu corespunde dezvoltării propriuzise.

În ceea ce privește Dumnezeirea, găsim în repetate rînduri expresia din gura DOMNULUI: „*Eu jur pe Mine însumi: Așa vorbește DOMNUL...*” Nu numai în Vechiul Testament, în convorbirea cu Avraam și în proorocul Isaia, ci și în Noul Testament, în epistola către Evrei, este amintit faptul că Dumnezeu nu putea să jure pe nimeni altul decît pe Sine. Dacă ar mai fi existat încă două persoane egale, atunci El ar fi putut lua pe una din persoane de la dreapta și pe cealaltă de la stînga Sa și – cu ambele mîini ridicate – să jure pe ele. Un astfel de gînd nu este departe de blasfemie. La o privire mai atentă, învățătura trinitară este o hulă împotriva lui Dumnezeu, pentru că este îndreptată împotriva lui Dumnezeu însuși și împotriva Cuvîntului Său.

Toate făgăduințele din Vechiul Testament care au fost date în legătură cu Isus Hristos și-au găsit împlinirea abia prin venirea lor la existență. Dacă citim în Psalmul 2: „*Tu ești Fiul Meu. Astăzi Te-am născut.*” sau în Isaia 7: „*Iată, fecioara va rămînea însărcinată, va naște un fiu, și-i va pune numele Emanuel.*” sau în Isaia 9, 6: „*Căci un copil ni s-a născut, un fiu ni s-a dat...*”, atunci putem urmări împlinirea și adevărarea lor în Noul Testament cu exactitate; să vedem făgăduința și împlinirea lor. În cer nu s-a născut nici un fiu – în cer nu era nimeni care trebuia răscumpărat. Fiul a fost născut aici, pe pământ, prin fecioara, așa după cum vorbise Dumnezeu prin prooroci. Nu Dumnezeu în ceruri a născut un fiu, ci așa după cum este scris „...*fecioara va rămînea însărcinată*”. Învățătura trinitară este făcută de oameni care nu au avut nici o privire în planul lui Dumnezeu și care nu știau nimic despre planul divin de răscumpărare pe care El îl făcuse înainte de întemeierea lumii, în care ne-a ales mai dinainte ca fii și fiice. Această hotărîre divină putea și trebuia să se isprăvească practic aici pe pământ cu noi, oamenii, prin Fiul omului, care este începutul acestei creațiuni divine.

Abia în clipa în care a avut loc nașterea Fiului, se îplineau cuvintele lui Dumnezeu din Vechiul Testament: „*Eu îi voi fi Tată și el îmi va fi fiu.*” și „*El Îmi va zice: ‘Tu ești Tatăl meu, Dumnezeul meu și stîncă mîntuirii mele!’ Iar Eu îl voi face întîiul născut.*” (2. Sam. 7, 14; Ps. 89, 26; Evrei 1, 5-6, ș. a.).

Fiecare adresare care se referă la Dumnezeu sau provine de la EL, a avut loc tot la singular și niciodată la plural. Tot așa nici un prooroc sau apostol nu s-a referit la cele trei texte biblice care conțin cuvîntul *noi* și care sunt folosite de către apărătorii trinității ca dovadă, în legătură cu Dumnezeirea. Asta au făcut-o mai tîrziu filozofii creștini, care nu Îl cunoșteau pe Dumnezeu. În Gen. 1, 26 este scris de exemplu: „*Să facem om după chipul Nostru...*”. Aici Dumnezeu nu a purtat nici o discuție cu Sine și nici cu alte persoane din Dumnezeire, care nici nu există, ci cu îngerii și cetele cerești care erau prezente atunci cînd El a creat cerul și pămîntul. Așa ne este confirmat în Iov 38, 4-6 în legătură cu documentarea creațiunii: „*...și cînd toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de bucurie.*”. DOMNUL a fost văzut întotdeauna înconjurat de cete îngerești. Așa este descris clar și în Isaia, cap. 6, cînd proorocul L-a văzut pe Împăratul, DOMNUL oștirilor.

Proorocul Mica, de asemenea, L-a văzut pe DOMNUL pe tronul Său și oastea cerească stînd la dreapta și la stînga Lui cu care a și vorbit (2. Cron. 18, 18). În Gen. 11, DOMNUL vorbește cu îngerii Lui, duhurile slujitoare, care Îl înconjoară: „*Haidem! Să ne pogorîm și să le încurcăm acolo limba*”. Indiferent dacă acolo este scris *nouă* sau *noi*, niciodată nu se referă la o pluralitate a lui Dumnezeu, ci la El și la îngerii care Îl înconjoară.

În Noul Testament, cum am amintit deja, DOMNUL nostru confirmă unitatea lui Dumnezeu: „*Isus i-a răspuns: ‘Cea dintîi este aceasta: Ascultă Israele! DOMNUL, Dumnezeul nostru, este un singur DOMN; și: Să iubești pe DOMNUL, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău, și cu toată puterea ta.’*”. Ce frumos că și cărturarul cu care a vorbit DOMNUL a confirmat aceste cuvinte ca fiind adevărate. Dacă și cărturarii de azi ar putea confirma Cuvîntul ca adevărat! Însă aceasta o poate face un cărturar numai într-o discuție cu DOMNUL și Învățătorul, căci numai de la El, în care s-a descoperit Dumnezeu însuși în chip omenesc, vine claritate. „*Cărturarul I-a zis: ‘Bine, Învățătorule. Adevărat ai zis că Dumnezeu este unul singur, că nu este altul afară de El’*” (Mar. 12, 28-34).

Și Pavel a confirmat la sfîrșitul epistolei către Romani: „*Iar Aceluia care poate să vă întărească, după Evanghelia mea și propovăduirea lui Isus Hristos, potrivit cu descoperirea tainei, care a fost ținută ascunsă timp de veacuri, dar a fost arătată acum prin scrierile proorocilor, și, prin porunca Dumnezeului celui veșnic, a fost adusă la cunoștința tuturor Neamurilor, ca să asculte de credință, a lui Dumnezeu, care singur este înțelept, să fie slava, prin Isus Hristos, în vecii vecilor! Amin.*” (vers. 25-27).

În 1. Cor. 8 Pavel descrie descoperirea lui Dumnezeu ca Tată în cer și cea în Isus Hristos, DOMNUL nostru, ca Fiu pe pământ: „*totuși pentru noi nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care Sunt toate lucrurile și prin El și noi.*” (vers. 6).

Iuda, fratele lui Isus, își încheie epistola cu cuvintele: „*Iar Aceluia, care poate să vă păzească de orice cădere, și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale, singurului Dumnezeu, mîntuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpînire, mai înainte de toți vecii, și acum și în veci. Amin.*”

Descoperirile lui Dumnezeu necesare pentru înfăptuirea planului de mîntuire, ca Tată, Fiu și Duh Sfânt, nu îndreptățesc pe nici un om să facă din acestea persoane divine diferite. Tatăl S-a descoperit în Fiul, iar prin Duhul Sfânt El lucrează. Important este să recunoaștem descoperirea lui Dumnezeu în Hristos de pe poziția planului de răscumpărare și a destinației noastre veșnice în calitate de fii și fiice. Dumnezeirea nu ar fi avut voie niciodată să devină un punct de ceartă, ci ar trebui să fie prezentat omenirii, prin vestire, faptul că Dumnezeu era în Hristos împăcînd lumea cu Sine. Nu există trei persoane independente din veșnicie – acesta ar fi cu adevărat un Dumnezeu păgân – ci este un **singur** Dumnezeu adevărat, care S-a descoperit în mod triplu: în cer ca Tată, în legătură cu răscumpărarea noastră în Fiul și de la înființarea Bisericii, prin Duhul Sfânt.

Există numai un «Tatăl nostru», nu un «Fiul nostru» și nici un «Duhul nostru». Duhul ne-a învățat cum să ne rugăm, și anume: „*Tatăl nostru care ești în ceruri...*” Fiecare poate să citească, mai ales despre apostolul Pavel, cum s-a adresat lui Dumnezeu în rugăciunile sale și a scris: „*Slăvit să fie Dumnezeu și Tatăl DOMNULUI nostru Isus Hristos*”. Denumirea «Dumnezeu, Fiul» și «Dumnezeu, Duhul Sfânt» nu se găsesc în Sfânta Scriptură, se spune numai: „*Dumnezeu Tatăl...*”; la fel nici denumirea „Fiul veșnic”, ci numai „*Părintele veșnicilor*” (Isa. 9, 6) și „*Dumnezeul cel veșnic*” (Isa. 40, 28). Descoperirile ca *Fiu și Duh Sfânt* se referă întotdeauna la Dumnezeu și sunt date de El: Fiul lui Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu. O corectură biblică trebuie să înceapă într-adevăr de la cea mai importantă temă.

Din punctul de vedere al istoriei mântuirii, toți cei care au acceptat mântuirea lui Dumnezeu în Hristos au fost împăcați prin jertfa Sa de pe cruce cu Dumnezeu. Prin nașterea din nou, Dumnezeu a făcut din copii de oameni, copii ai lui Dumnezeu.

Astfel, Dumnezeu cerului a devenit Tatăl nostru ceresc, căci în Hristos, Celui întâi născut dintre mulți frați, noi suntem așa cum s-a mărturisit în textul de introducere, aleși dinaintea de întemeierea lumii ca fii și fiice ale lui Dumnezeu, după voia Sa. Pentru că prin puterea răscumpărării noi am devenit fii și fiice ale lui Dumnezeu. Răscumpărătorul i-a numit pe cei răscumpărați *frații Lui* pentru că El, Cel ce răscumpără și sfințește, la fel și toți cei răscumpărați care sunt sfințiți de către El în adevărul Cuvântului Său, sunt dintr-Unul, din același Tată (Evrei 2, 11). Astfel Răscumpărătorul nostru putea să spună ca Fiu al omului: „...*Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.*” (Ioan 20). „...*născut din sămânța lui David, în ce privește trupul, iar în ce privește duhul sfințeniei dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu.*” (Rom. 1, 1-5). Dumnezeu ne-a inclus prin Hristos în planul Său veșnic de mântuire. Prin harul Lui putem trăi împlinirea acestuia.

Numele DOMNULUI

Deosebirea între ceea ce sunt denumiri și titluri și ceea ce reprezintă un nume, este un fapt cunoscut și ușor de înțeles. Dumnezeu este totul în toate și în toți. Așa de exemplu *Creator* nu este nume, ci exprimă ceea ce este Dumnezeu față de creațiunea Sa. Același lucru I se potrivește ca *Răscumpărător*, ca *Vindecător*, ca *Împărat*, ca *Judecător*, etc. De la început, Dumnezeu S-a făcut cunoscut slujitorilor Săi – lui Avraam, Isaac și Iacov, ca Atotputernicul Dumnezeu.

Dar atunci când a sosit vremea în care urma să aibă loc încheierea legământului cu Israel, DOMNUL Dumnezeu s-a descoperit în **Numele Iahweh** (Exod 6, 2-3). Acest Nume era valabil pentru tot timpul primului legământ și consta în cele patru litere IHWH, care mai târziu a fost denumit «tetragramă». Experții au socotit că acesta a fost redat de mai mult de cinci mii de ori în Biblie.

Pentru încheierea legământului nou-testamentar, profetia despre Nume suna astfel: „*Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un fiu, și-i va pune numele Emanuel*” (Isa. 7, 14; Mat. 1, 23). Apoi suntem informați că acest *Emanuel* a primit numele Isus. Din păcate, Numele este redat în Bibliile noastre în forma greacă. Forma originală ebraică *Iahșua* aducea la exprimare cine era de fapt Cel ce a devenit om. În Numele **Iahșua** este inclus *Iahweh*; el înseamnă *Iahweh-Salvatorul*, așa cum *Emanuel* înseamnă „Dumnezeu cu noi”.

De când a fost scris Noul Testament în limba greacă, Numele DOMNULUI nostru a fost redat în toate traducerile biblice cu „Isus”. Dumnezeu nu a avut evident nimic împotriva și cu siguranță a ascultat rugăciunile sincere de la milioane de credincioși din timpul harului care au trimis rugăciunile lor la tronul de har, în Numele DOMNULUI Isus Hristos. Toate botezurile biblice au fost făcute în Numele acesta. Înaintea lui Dumnezeu este valabil, în toate limbile, ceea ce a scris apostolul Pavel în Col. 3, 17: „*Și orice faceți cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele DOMNULUI Isus.*”

Nimeni nu trebuie să învețe ebraica, pentru că Dumnezeu vorbește cu fiecare popor în limba lui maternă. Astfel ni se relatează că fiecare din cele 17 naționalități diferite, care au fost adunate în ziua de Rusalii la Ierusalim, a înțeles în propria sa limbă ceea ce s-a spus sub călăuzirea Duhului Sfânt: „*Toți se mirau, se minunau, și ziceau unii către alții: ‘Toți aceștia care vorbesc, nu sunt Galileeni? Cum, deci, îi auzim vorbind fiecareia din noi în limba noastră, în care ne-am născut?’*” (Fap. 2, 5-12).

Dacă se ridică acum frați care susțin că trebuie folosite numele ebraice pentru botez și rugăciune, atunci nu este corect. După ce va veni timpul pentru iudei, cu siguranță ei vor folosi Numele în limba lor. Pentru noi este valabil, până la sfârșit, ceea ce scrie în Bibliile noastre. Dumnezeu a făcut prin puterea Numelui Isus Hristos semne mari și minuni. EL a confirmat Cuvântul Său în generația noastră, mai ales prin slujba fratelui Branham, la fel ca în timpul apostolilor, deși atunci se folosea expresia ebraică, iar în timpul nostru noțiuni corespunzătoare care ne stau la dispoziție prin traducerile noastre biblice. Frații care vor să se remarce acum încă o dată cu o așa zisă „cunoștință deosebită”, nu stau sub călăuzirea Duhului Sfânt. Ei nu pot deosebi că Dumnezeu are drumul Său cu Biserica dintre neamuri și abia mai târziu cu Israelul.

Acești frați trebuie să accepte mustrarea, că au lucrat cu de la sine putere, pentru că totul se face cu scopul de a prezenta ceva deosebit și de a fi remarcat. Înaintea lui Dumnezeu este valabil acel Nume pentru Biserica dintre

neamuri pe care îl găsim în traduceriile noastre biblice. Pentru iudei va fi valabil ceea ce este scris în limba lor. Dumnezeu nu se va folosi de nici un om dintre națiuni care să împartă o învățătură ebraică.

De fapt, chiar și inscripția de pe cruce era scrisă în trei limbi, și anume: în ebraică, latină și greacă (Ioan 19, 19-22). Dacă Dumnezeu ar fi pus preț pe importanța limbii ebraice, atunci El nu ar fi permis ca inscripția „Isus din Nazaret, Împăratul iudeilor” să fie scrisă și în celelalte două limbi. Așa după cum știm, mântuirea lui Dumnezeu a venit mai întâi la iudei și apoi la neamuri, dintre care DOMNUL și-a ales un popor propriu deosebit. Astfel se transmite avertizarea către acei frați, să se întoarcă la simplitatea și claritatea Cuvântului și la practicile din cadrul Bisericii DOMNULUI.

Mărturisirea păcatelor

După cum știm cu toții, intenția Satanei, pârâșul cel bătrân, este de a tăgădui cu toate mijloacele dreptul la mântuire al credincioșilor răscumpărați și să-i arunce astfel din starea lor de har. Din păcate el își găsește întotdeauna oameni care i se pun la dispoziție ca unelte în Biserică. Aceștia pretind atunci, de exemplu, în modul cel mai smerit, scoaterea la suprafață a păcatelor din trecut. Se pretinde că acestea ar fi o piedică pentru Duhul Sfânt și pentru lucrarea supranaturală a DOMNULUI și astfel o piedică și pentru fluviul binecuvântărilor. Se specializează mai ales în domeniul care aparține în vreun fel căderii în păcat. Aici trebuie să deosebim însă foarte clar, dacă Duhul lui Dumnezeu ne îndeamnă printr-o predică din Cuvânt, astfel încât noi să aducem înaintea DOMNULUI ceea ce ne face probleme, sau dacă cineva pretinde de la noi o «mărturisire de păcate» înaintea altora. Chiar dacă această deosebire nu pare la prima vedere așa de mare, aceasta este totuși depărtată ca cerul de pământ. Numai acolo unde lucrează Duhul lui Dumnezeu va fi o pocăință plăcută lui Dumnezeu și o aplecare interioară, în legătură cu împăcare, iertare și curățire, așa cum a spus David: „*Atunci **Ți-am mărturisit păcatul meu, și nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: ‘Îmi voi mărturisi **DOMNULUI fărădelegile!**’ Și **Tu** ai iertat vina păcatului meu.***”

Acolo însă unde oamenii pretind numai celorlalți să se supună unei curățiri, întrebându-i de tot felul de lucruri dacă au avut loc în viața lor, credincioșii care au primit deja iertarea păcatelor se murdăresc din nou, ba chiar se ridică astfel din nou neîmpăcarea și dușmănia. Cu ce motiv biblic ar trebui să se întoarcă un credincios în trecut, dacă el a primit siguranța mântuirii și a slăvit harul lui Dumnezeu zece ani, douăzeci de ani sau mai mulți, iar acum să scoată ceva din trecut la suprafață? Aceasta este o batjocură la adresa răscumpărării și a iertării totale. Ce spune Scriptura? Scriptura spune: „... *EL îți iartă toate fărădelegile tale, EL îți vindecă toate boalele tale...*”

Dumnezeu a pus întregul blestem și toate păcatele pe Mielul de jertfă. Răscumpărătorul a fost făcut păcat pentru toți cei răscumpărați, ca să devenim în El dreptatea lui Dumnezeu. EL a fost atârnat de lemnul blestemat, pentru ca noi să fim eliberați de blestem și să putem fi binecuvântații DOMNULUI. Pavel a scris: „... *care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre, și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți.*” (Rom. 4, 25). Despre neprihănire a spus omul lui Dumnezeu, William Branham, că omul este reșezat înaintea lui Dumnezeu într-o stare ca și cum nu ar fi păcătuit niciodată. DOMNUL nostru a spus către ai Săi: „*Acum voi sunteți curați, din pricina cuvântului, pe care vi l-am spus.*”

Dumnezeu vorbește prin prorocul Isaia: „*De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lână.*” Conform epistolelor din Noul Testament avem de-a face cu o răscumpărare veșnic valabilă. Prin sângele Mielului fiecare pagubă a fost anulată, fiecare vină a fost iertată, fiecare păcat a fost șters. Zapisul de învinuire a fost rupt o dată pentru totdeauna, după cum este scris: „*Pe voi, care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră pământească netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu EL, după ce ne-a iertat **toate greșalele**. A șters zapisul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic, și l-a nimicit, pironindu-l pe cruce.*” (Col. 2, 13-14).

În epistola către Evrei ne este relatat în cuprins: „*Prin această «voie» am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, **odată pentru totdeauna**” “*Căci printr-o singură jertfă EL a făcut desăvârșiți pentru **totdeauna** pe cei ce Sunt sfințiți. Lucrul acesta ni-l adevărește și Duhul Sfânt. Căci, după ce a zis: „Iată legământul pe care-l voi face cu ei după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în inimile lor, și le voi scrie în mîntea lor” adaugă: ‘**Și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărădelegile lor.**’ Dar acolo unde este iertare de păcate, nu mai este nevoie de jertfă pentru păcat.*” (Evrei 10, 10+14-18).*

Ce i-ar folosi unui om dacă după zece, douăzeci, treizeci de ani de credință ar scormoni din nou în viața lui? Pavel a spus că despre lucrurile care s-au întâmplat în ascuns, este rușinos numai să vorbești despre ele. Însă tocmai acei care se prezintă așa de sfinți, sunt robi ai plăcerilor, atunci când alții scot la suprafață lucruri din domeniul personal. Rezultatul unor astfel de mărturisiri a păcatelor este că cel ce «mărturisește» iese de sub har și iertare și se întoarce din nou în starea cea veche. Se creează o stare de neîmpăcare și dușmănie care nu mai poate fi reparată niciodată, pentru că lucrarea de răscumpărare de pe crucea Golgotei a fost anulată.

Pavel a fost un învățător rânduit de Dumnezeu care a dat și sfaturi cum are să se desfășoare într-adevăr lucrarea Duhului. În I. Cor. 14 el spune: „*Deci, dacă s-ar aduna toată Biserica la un loc, și toți ar vorbi în alte limbi, și ar intra și cei fără daruri sau necredincioși, n-ar zice ei că sunteți nebuni? Dar dacă toți proorocesc, și intră vreun necredincios sau vreunul fără daruri, el este încredințat de toți, este judecat de toți. Tainele inimii lui Sunt descoperite, așa că va cădea cu fața la pământ, se va închina lui Dumnezeu, și va mărturisi că, în adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru.*” Aceasta este lucrarea biblică a Duhului Sfânt în Biserica Dumnezeului Celui viu! Nimeni nu este dat de gol și nicidecum nu vor fi dezvăluite păcatele credincioșilor care prin sângele Mielului sunt demult acoperite și iertate, ci **planurile necredincioșilor**, care, de exemplu, vin cu gânduri rele într-o adunare, sunt descoperite foarte concret. Cel în cauză știe exact că este vorba despre persoana lui și nu despre altul. Lui i se adresează direct, tainele ascunse ale inimii sale sunt descoperite și astfel el cade, așa cum este scris, pe fața lui – nu pe spate – și mărturisește: „*Dumnezeu este cu adevărat în mijlocul vostru.*”

Pretutindeni însă unde lucrează prooroci și proorocițe cu de la sine putere, este într-adevăr întotdeauna în legătură cu reputația sau avantajele personale. Ocupându-se aparent de domeniul duhovnicesc, ei primesc din aceasta avantaje firești. Ei sunt vizitați, ca atunci vrăjitoarea din Endor, fără a cunoaște ce se joacă acolo. Un dar de la Duhul Sfânt nu atrage oamenii și nu leagă de o persoană, ci de Dumnezeu. Cine se prezintă că are daruri, s-a trădat deja, pentru că totul se face într-un fel de parcă darul i-ar aparține omului. În realitate, însă, toate darurile Duhului sunt subordonate inspirației și călăuzirii Duhului Sfânt. Indiferent unde lucrează Duhul Sfânt prin daruri, atenția nu va fi îndreptată spre purtătorul darului, ci spre DOMNUL, care lucrează totul în toate. Dumnezeu nu vrea niciodată ca să privim spre un om sau să devenim dependenți de el cu speranța: Dumnezeu descoperă acolo totul. În astfel de cazuri, respectivul nu mai poate umbla cu Dumnezeu și nu mai poate să hotărască singur din convingere personală în libertatea Duhului, ci este dirijat prin vedenii și proorocii inventate care fac ca înșelătoria să fie perfectă.

Din Scriptură mai aflăm faptul că nu credincioșii care au umblat ani de-a rândul cu DOMNUL, ci **credincioșii nou-veniți** la credința în Hristos au mărturisit faptele lor dinainte și au ars cărțile de vrăjitorie în public, pentru că acestea au avut loc deschis și toți au fost implicați mai mult sau mai puțin (Fap. 19). Niciunul din ei nu a mărturisit ceva personal – nici necredincioșii care au trăit procesul de pocăință. Cine a furat, s-a dus la acela pe care l-a păgubit, aducând totul în ordine – nu printr-o mărturisire altundeva, ci prin faptă la fața locului. Indiferent unde s-au făcut oamenii vinovați, ei au despăgubit pe cel în cauză. Toate celelalte și le rezolvă fiecare cu Dumnezeul lui.

În predica de pe munte, DOMNUL a spus răspicat că oamenii care vor să aducă o jertfă pe altar și își dau seama că o problemă nu este în ordine, să lase jertfa acolo – indiferent ce este – și să aducă problema în ordine cu cel în cauză.

După cum am amintit deja, Sfânta Scriptură nu învață despre nici un fel de scaun al spovedaniei și nicidecum despre o mărturisire publică, ci ca fiecare să-și aducă problemele în ordine acolo unde a greșit. În Mat. 18, Petru a întrebat dacă este destul să iertăm de șapte ori. DOMNUL a răspuns: „... *până la șaptezeci de ori câte șapte.*” Dacă ne mărturisim astfel greșelile noastre, „... *El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.*”

O mărturisire generală de păcate nu este numai nebiblică, ci și absurdă, pentru că nu îndeplinește nici un scop. Dacă noi am păcătuit față de cineva și noi mărturisim aceasta în public, fără să fi vorbit cu respectivul în cauză, atunci acela nu știe nimic despre aceasta și în consecință nu câștigă nimic nici cel păgubit, nici noi care mărturisim despre ceea ce s-a întâmplat. Așa-zisa practică „evlavioasă de dezicere” este o relicvă din Evul mediu și este una din organizațiile catolice de indulgență. Numai pe cel ce a greșit față de noi, putem să-l iertăm. Altoru nu le suntem datori nici să-i iertăm, nici el să ne mărturisească ceva.

Cuvântul din Iac. 5, 14-16 este rupt deseori din context și folosit pentru organizarea adunărilor cu mărturisiri de păcate deosebite. Dar acest text biblic trebuie lăsat în acel context în care este scris, ca și toate celelalte. Aici este vorba despre un credincios din Biserică, dar care este bolnav. El nu putea să meargă în adunare pe podium pentru a mărturisi, ci înaintea bătrânilor pe care i-a chemat acasă. Aceștia urmau să se roage pentru el, după ce l-au uns cu untdelemn în Numele DOMNULUI: „*Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav, și Domnul îl va însănătoși...*” După aceea stau scrise cuvintele: „... *și dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate*”. Exact acolo se potrivește și versetul următor: „*Mărturișiți-vă unii altora păcatele, și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați...*”

Există boli care vin peste om în urma încălcării directe a Cuvântului. Pentru ca el să primească din nou vindecarea, Duhul lui Dumnezeu – nu altcineva – îl va îndemna pe cel în cauză să mărturisească problema. Apoi Dumnezeu va asculta rugăciunea bătrânilor, va dăruia vindecare și îl va ierta. Fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu trebuie privit în contextul în care a fost scris. Numai astfel vom scăpa de șiretlicul smerit al Satanei care umblă fără drept cu Cuvântul, dar care nu lasă nici un cuvânt așa cum este, ci îl rupe întotdeauna din context. Noi trebuie să fim atenți. Rămâne valabil ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu: „*Ferice de aceia ale căror fărâdelegi sunt iertate, și ale căror păcate sunt acoperite! Ferice de omul căruia nu-i ține DOMNUL în seamă păcatul!*” Dumnezeu nu poate să țină în seamă păcatul de două ori și să pedepsească. Vina și păcatul nostru au fost puse peste Mielul lui Dumnezeu. El a fost rănit, bătut și chinuit din pricina păcatelor și bolilor noastre. Pedepsa noastră a fost pusă asupra Lui, pentru ca noi să avem pace, și prin rănilor Lui noi am fost vindecați. Amin.

Carismatica – Binecuvântarea – Toronto

După al doilea război mondial a luat ființă o trezire deosebită și binecuvântată de Dumnezeu, care ne aduce aminte de zilele apostolilor și ale DOMNULUI nostru. Dumnezeu l-a folosit ca inițiator pe William Branham, primul care s-a ridicat cu împuternicire dumnezeiască. Mai târziu s-au desprins diferite orientări din această mișcare. Impresionat de adunările puternice ale fratelui Branham din Durban, Africa de Sud, în anul 1951, David DuPlessis a călătorit în S.U.A. pentru a-l întâlni pe bărbatul lui Dumnezeu. Acolo el a găsit „un acasă” în Dallas, Texas, la Gordon Lindsay, în misiunea „Voice of Healing” și astfel el a primit contacte în toată lumea prin legături internaționale.

Originar din Africa de Sud, David DuPlessis a devenit cunoscut în toată lumea sub denumirea «Domnul pentecost». Eu l-am întâlnit atât în S.U.A. cât și în Roma în adunările lui John McTernan și în Germania. El este cunoscut ca întemeietorul mișcării carismatice pe care a introdus-o mai ales în biserica catolică. El a fost observator la Conciliul Vatican II. De atunci încoace s-au mai ridicat mulți bărbați care aveau pretenții deosebite și vorbeau despre lucrarea Duhului Sfânt. Și în punctul acesta trebuie pusă întrebarea: ce spune Scriptura la aceasta? Ce spune Scriptura la întrebările următoare?

1) Are voie un bărbat care să se ridice și să spună: „Eu sunt aici suplinitorul Duhului Sfânt. Eu reprezint pe Duhul Sfânt.”?

2) Are voie cineva să sufle către oamenii care vin la rugăciune și să spună: „Acum ai primit Duhul Sfânt.”?

3) Are voie un carismatic să poruncească când să rădă ascultătorii, să bată din palme, să sară, etc.?

4) Există o dovadă în Sfânta Scriptură că oamenii au căzut pe spate în prezența lui Dumnezeu?

Fiecare din aceste întrebări trebuie negată pe baza autorității Cuvântului și trebuie respinsă o astfel de practică, ea fiind nebiblică:

1) Nici un om nu suplinește pe Duhul Sfânt, care singur lucrează supranaturalul. O astfel de pretenție este falsă.

2) Numai DOMNUL cel înviat, în care locuia trupește toată plinătatea Dumnezeirii, este Cel ce botează cu Duh și cu foc. El singur a suflat peste ucenicii Lui spunând: „*Luați Duh Sfânt!*”

3) Vestitorii sunt datori să predice Cuvântul și să-i aducă pe ascultători, nu sub influența lor, ci sub influența dumnezeiască. Legătura nu se face între predicator și popor, ci poporul este adus în legătură cu Dumnezeu. Nimeni nu are dreptul să-i înșele pe ascultători sub diferite forme și să mai prezinte totul ca fiind lucrarea Duhului Sfânt.

4) În Sfânta Scriptură nu există nici un caz unde oamenii au căzut pe spate în prezența lui Dumnezeu – aceasta s-a întâmplat numai la judecata dumnezeiască. Fiecare om a căzut înaintea lui Dumnezeu pe fața lui – Avraam, Moise, Ilie, Daniel, până la mulțimea care venise la inaugurarea templului în zilele lui Solomon, și s-a aruncat cu fața pe drumul de piatră; la fel Petru, Pavel și Ioan pe insula Patmos. Așa ne este relatat în Sfânta Scriptură. Ceea ce se întâmplă deci în adunările carismatice este, măsurat cu Cuvântul, nebiblic și o lucrarea omenească, o înșelăciune și o ispită mare.

Acolo carismaticul își dezbracă haina, o învârte cu toată puterea și spune: „Așa suflă Duhul Sfânt.” Oamenii cad pe spate, își întind mâinile și picioarele de la sine și cred că trăiesc puterea lui Dumnezeu. Ciudat este numai că înșiși conducătorii, cum susțin despre alții, nu sunt aruncați jos de puterea lui Dumnezeu – ei rămân stabili pe picioarele lor; pe ei se pare că puterea lui Dumnezeu nu-i influențează. Poate trebuie să aibă totul sub control? Asta este ciudat. De fapt ei trebuie să fie cuprinși mai întâi. Întreaga lucrare este de fapt o manevră de înșelăciune, în care cad foarte mulți. Grav este numai că oamenii care flămânez și însetează după Dumnezeu sunt înșelați în felul acesta și conduși în spatele luminii, și apoi mai sunt de părere că au primit Duhul Sfânt. Toate acestea vor fi descoperite ca înșelăciune cel târziu la venirea DOMNULUI nostru. Ce va fi atunci? Atunci va fi prea târziu pentru a trăi lucrarea adevărată a Duhului Sfânt, care se împlinește întotdeauna în legătură cu Cuvântul făgăduit. Atunci ei nu vor mai cădea pe spate, ci pe fața lor, iar în decepția lor vor striga: „DOAMNE, DOAMNE, deschide-ne...”

Am dori ca strigarea de trezire să răsune ca o trâmbiță. Este o epocă atât de înșelătoare în care trăim acum. Adevărul este prezentat ca erezie și erezia ca adevăr, ceea ce este adevărat este prezentat ca fals, iar ceea ce este fals ca adevăr. Așa cum a făcut-o Pilat atunci, așa se poate striga și astăzi: „Ce este adevărul?” Ce este corect? Ce este autentic? Ce este biblic? La urma urmei este vorba despre mântuirea personală, pe care trebuie s-o dobândim cu frică și cutremur. Deoarece în domeniul religios există atâta imitație și înșelăciune, este necesară de urgență o învățătură biblică. Dacă i-am întreba pe toți acești „Hollywood-evangheliști” și “Show-masters” foarte concret: „Când și unde te-a chemat DOMNUL? Ce fel de însărcinare ți-a dat El?”, atunci ar veni o tăcere mare peste ei. Sau ei ar vorbi despre impresii și ar evita un răspuns concret, care sună întotdeauna la fel: „Eu cred că DOMNUL m-a...”

Accentuarea trinității în adunările lor vorbește de asemenea pentru sine și este o dovadă clară că acești oameni nu vor fi găsiți în Duhul Sfânt, care este întotdeauna Duhul Cuvântului, ci în tradiția catolică. Când a hotărât

vreodată un bărbat al lui Dumnezeu peste Duhul Sfânt, să-I poruncească sau să I se roage? Toate acestea se întâmplă pentru ca diferitele confesiuni să fie aduse sub influența romană. Se face mult vânt, dar Dumnezeu nu este în vânt.

Se vorbește și se scrie cu înflăcărare despre «Conferințe cu foc», dar evident Dumnezeu nu este nici în foc. El nu este la dispoziția oamenilor, ci face totul conform Cuvântului Său; și ceea ce nu se întâmplă conform Cuvântului Său, nu este de la El. Carismaticii, inclusiv oamenii de la binecuvântarea Toronto, nu predică pocăința biblică, nu practică botezul biblic de credință, nici nu sărbătoresc cina biblică. Nici măcar învățăturile fundamentale ale Bisericii nou-testamentare nu le-au inclus în vestirea lor. Ei stau absolut în afara Cuvântului.

Tuturor oamenilor li se pun mâinile pentru ca ei să primească Duhul Sfânt, fără să fie vestit mai înainte Hristos Cel răstignit, și să urmeze o pocăință. După mărturia clară a Scripturii, ei sunt acei care se ridică în timpul sfârșitului ca unși, ca Hristoși mincinoși. Ei proorocesc, scot draci, fac lucruri mari, însă chiar lor le spune DOMNUL: „Depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege”. Astfel de bărbați pot fi încadrați ca vânzători de untdelemn, la care îi va trimite Mirele pe acei care nu vor intra la nuntă.

Cine vine acum la DOMNUL și trăiește cu El, va avea apoi voie să meargă la El. Cine își face experiența lui dependentă de oameni, va fi trimis atunci la ei. Cei aleși nu pot fi înșelați. Ei sunt Mireasa-Cuvântului a Mirelui-Cuvânt și vor fi pecetluiți cu Duhul Sfânt până în ziua răscumpărării lor trupești. Mulțumire lui Dumnezeu pentru Cuvântul Său clar și adevărat, pe care ni l-a lăsat. Tot ce se întâmplă în domeniul spiritual, trebuie verificat. Sfânta Scriptură este unica unitate de măsură pentru învățătură și viață.

Europa - Vatican – Israel

Încă nu a fost niciodată așa de vizibil ca acum participarea Vaticanului la decizia unității politice a Europei. Papa a dedicat demult deja toată Europa „inimii nepătate a Mariei”, punând țările europene sub patronajul celor doi apostoli slavoni. Din păcate aceasta nu este ceva de râs, ci un prilej să ne gândim încotro merge călătoria. Împărăția Romană este ultima împărăție mondială conform proorociei biblice, care se ridică acum prin Uniunea Europeană pe baza convențiilor romane. Biserica catolică este puterea mondială spirituală care domină și peste alte religii cu puterea ei politică.

În revista «Idea-Spectrum» din 8 martie 1995, pe pagina 6 găsim un articol despre conferința «mișcării de mărturisire» în care este citat pastorul evanghelic Albert Jansen. Ca subtitlu al articolului, citim: „Toate bisericile evanghelice sunt dependente de Vatican.” La această conferință pastorul Jansen stigmatizează pretenția Vaticanului „că dreptul roman bisericesc ar fi dreptul divin valabil pentru toți oamenii.” În continuare se poate citi în acest articol: „Între timp, «văzut spiritual, nu mai există nici o biserică protestantă independentă în Germania.» Toate s-au făcut dependente de Vatican.” Este vorba despre faptul că evanghelicii reprezintă numai o „formă smerită a unei frunze de smochin”.

Mediile relatează deschis despre rolul Vaticanului la unirea Europei. Devine tot mai clar cine dă tonul și direcția. Peste tot se află personalități iezuite școlite în conduceri și în funcțiile cele mai înalte, mai ales în centrula din Bruxelles. Noi știm pe baza proorociei biblice că trebuie să vină așa. Și tocmai de aceea răsună avertismentul DOMNULUI nostru: „Nu vă atingeți de nimic necurat! Ieșiți afară din mijlocul lui!” Cine face parte din Biserica lui Hristos nu poate rămâne în nici o confesiune. Mulți se supun Anticristului, dar ceata cea mică se subordonează Capului Bisericii, și anume lui Isus Hristos.

Cu privirile spre Israel, Vaticanul ridică glasul tot mai tare și pretențiile devin tot mai mari. În magazinul de știri «Focus», nr. 39, 1995, stă scris pe pagina 342 articolul: „**Ierusalim – mărul sfânt al discordiei**”. Foarte remarcabilă în acest articol este declarația atașatului cultural al Vaticanului, Richard Marthes: „Vaticanul nu are nevoie de recunoaștere din partea Israelului, a O.E.P-ului sau O.N.U. pentru a acționa.” El precizează: „Fie direct sau indirect, Vaticanul va participa întotdeauna la viitorul orașului.”

S-ar putea pune întrebarea: de ce și-a îndreptat Vaticanul politica sa spre Ierusalim mai mult decât spre un alt oraș al lumii? Răspunsul este: ca să se împlinească Scriptura și să se ajungă la tratatul proorocit de proorocul Daniel. Mai întâi vor cădea evreii în cursa Anticristului; ei mai sunt spiritual orbi, și de pe ei va fi luată mährama când Îl vor recunoaște pe Hristos ca Mesia.

Foarte important este și ceea ce a zis J. M. Lustiger, episcop de Paris, fiul unor **părinți iudei**, în 10 ianuarie 1983, când a fost ridicat la rang de cardinal: „Eu rămân **iudeu**.” Cum pot fi reunite aceste contradicții? Greu de crezut. Aceasta ne arată că nici iudeii și nici neamurile nu pot recunoaște fără descoperire voia sfântă a lui Dumnezeu. Dar noi știm un lucru: Dumnezeu poate să scrie istoria mântuirii pe linii drepte, chiar dacă istoria omenirii se șerpuește pe linii strâmbe! Noi trăim într-adevăr în timpul în care toate lucrurile se apropie de sfârșit. Cât de important este Cuvântul profetic care strălucește pentru toți aceia cărora le este descoperit în împlinire!

Lucrând din însărcinarea lui Dumnezeu,

